

VERLOREN SCHAAPJES

‘Een waar leesfeestje.’ – *HUMO*

‘Een schitterende debuutroman over een licht gestoord gezin dat langzaam uiteenvalt. Zullen ze elkaar verliezen? Het is een grappige, chaotische wilde rit vol tederheid en warmte met geweldige personages!’ – Chris Haak, Boekhandel Scheltema, Amsterdam

‘Dit sprankelende debuut is een waar hoogstandje: onverwacht, onderhoudend en oprecht grappig. Cash’ eerste roman beschrijft het uiteenvallen van de familie Flynn nadat Catherine en Bud, ouders van drie kinderen, besluiten een open huwelijk aan te gaan. Wat volgt is deels een emotionele verkenning van een familie in crisis, deels een uitbundig ambitieuze misdaadroman over bedrijfsfraude, binnenlands terrorisme en een luizenplaag. Het meest originele boek van het jaar.’ – *Harper’s Bazaar UK*

‘Schitterend debuut.’ – *Publishers Weekly*

‘Het debuut van Cash is een en al plezier.’ – *Kirkus Reviews*

‘Een ongelooflijk teder, maar ook een hilarisch debuut. [...] Madeline Cash onderzoekt het volwassen worden, geloof, familie en macht door de lens van een streng religieuze gemeenschap, waar toewijding en kwetsbaarheid naast elkaar bestaan.’ – *The Today Show*

‘Halleluja! *Verloren schapjes* is de komische roman die we juist nu nodig hebben.’ – *The Washington Post*

‘Prettig gestoord... Een geslaagde mix van zwarte humor en pure onschuld.’ – *Wall Street Journal*

‘Toen ik dit boek onlangs oppakte, was ik van plan om alleen even de eerste paar pagina’s door te bladeren om een indruk te krijgen van de toon, maar in plaats daarvan bleef ik maar lezen en lezen, volledig in beslag genomen. Het leest als een eigenzinnige Jonathan Franzen of Paul Murray... De plot is verrassend en wild,

maar je blijft lezen vanwege de zeer specifieke mensen die deze familie en dit stadje vormen. Ik moest meteen lachen en kon niet anders dan de pagina's blijven omslaan: ik wilde geen minuut zonder deze grappige, kleine zonderlingen zijn.' – *Literary Hub*

'Madeline Cash kan als geen ander vertellen.' – Lena Dunham

'Met haar energieke proza en onstuimige verbeeldingskracht doet Cash meer dan alleen de wereld in kaart brengen; ze vindt haar opnieuw uit.' – *The New Yorker*

'Waar het werk van haar leeftijdsgenoten politiek relevant, brutaal, decadent of vermakelijk is, doet Cash er een schepje bovenop: *Verloren schaapjes* heeft dat allemaal, en ook een hart.' – BookPage

'A great, great American novel.' – Samantha Hunt

'Als een epische roadtrip of een perfect diner, is *Verloren schaapjes* meeslepend en aanjagend en wilde ik niet dat het eindigde. Ik kan me niet herinneren dat een roman me zo hard liet lachen of zo veel tederheid liet voelen voor zijn personages, dit verwilderde refrein van stemmen en verlangens, krankzinnig en geestig en vol smacht; ik wilde voor ze zorgen, ze bekentenissen horen fluisteren, nachtenlang met ze wakker blijven in de boomhut.' – Leslie Jamison

'Madeline Cash verkent puberteit, geloof, familie en macht door de ogen van een streng gelovige gemeenschap waar overgave en kwetsbaarheid naast elkaar bestaan.' – Isaac Fitzgerald

'Luid, hilarisch, schokkend en gevoelig.' – Megan Nolan

'Ik zat dit jaar in een flinke leesdip, maar *Verloren schaapjes* heeft me daaruit gehaald. Echt een opmerkelijke schrijfstijl en toon. Een klein meesterwerk!' – Walker Iversen, *The Strand*

'Zo vermakelijk. Soms voelt het alsof je naar een aflevering van *The Simpsons* kijkt. Wat zo aantrekkelijk is aan dit debuut, is dat Cash erin slaagt om in haar intelligente, grappige schrijfstijl iets vast te leggen waarin we ons allemaal kunnen herkennen: hoe normaal het is om een disfunctioneel gezin te hebben.' – *The Times*

VERLOREN
SCHAAPJES
MADELINE
CASH

Vertaald door Nadia Ramer

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk, juni 2026

© 2026 Madeline Cash

Published by arrangement with Farrar, Straus and Giroux, New York

All rights reserved

© 2026 Nederlandse vertaling Nadia Ramer

Oorspronkelijke titel *Lost Lambs: A Novel*

Oorspronkelijke uitgever Farrar, Straus and Giroux

Omslagontwerp Loudmouth

Omslagbeeld Na Kim

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto David Spector

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 934 2097 7

NUR 302

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Schaapje, schaapje, heb je witte wol?

Het bladluizenprobleem in de kerk begon uit de hand te lopen. Dat kwam door mevrouw Barry, zij had de bladluizen meegebracht en dat was onvergeeflijk, niet zozeer in Gods ogen als wel in die van pastoor Andrew, die er maar niet in slaagde de luizen te verdelgen, en dat had hij echt wel geprobeerd – hij had alle mogelijke insectenvallen, -sprays en -meppers die er maar te koop waren gebruikt – en toch hadden zijn inspanningen bar weinig effect op de algehele bladluizenpopulatie. Integendeel, die groeide zelfs. Pastoor Andrew zag al voor zich dat de luizen straks groter ongedierte zouden aantrekken – luizenetende spinnen misschien –, die op hun beurt bijvoorbeeld kikkers zouden aantrekken, die weer ratten zouden aantrekken, die katten zouden aantrekken, die coyotes zouden aantrekken, die weer een groter roofdier zouden aantrekken enzovoort enzovoort. Het kwam allemaal door mevrouw Barry, want mevrouw Barry had die plant mee de kerk in genomen, ‘zoals God op de derde dag!’ Mevrouw Barry kwam naar alle kerkactiviteiten met haar dochter, die hersenletsel had en tijdens de mis oorbeschermers droeg – ze schrok van het orgel – en soms bracht mevrouw Barry planten mee uit de kwekerij waar ze als vrijwilliger de orchideeën verzorgde. Ze wist vast niet dat er bladluizen op zaten, maar waarom zou je überhaupt een plant meenemen naar de kerk? vroeg pastoor Andrew zich af. Het was toch geen botanische tuin! En dan ging het

ook nog eens om een *Monstera*, wat monster betekende in het Latijn, dat dacht pastoor Andrew althans, hij wist het niet zeker, want hij had geen Latijn gekozen op het seminarie, zijn hoofdvak was Franse cinema. De plant stond bovenaan zijn lijstje 'Redenen om een hekel te hebben aan mevrouw Barry'. Een van de andere Redenen om een hekel te hebben aan mevrouw Barry was dat ze nooit iets gaf bij de driemaandelijke collecte voor de reparatie van de kerkklokken, maar wel driemaandelijks klaagde dat die kerkklokken het niet deden. En ze had de onhebbelijke gewoonte om 'zeg dat wel' te zeggen, terwijl ze helemaal nooit iets zei. Ze had, voor zover hij zich kon heugen, nooit een originele mening verkondigd noch enig gesprek verlevendigd. Ze plakte gewoon een 'zeg dat wel' aan andermans gespreksbijdrage, en dat was onoprecht en irritant en hoogstwaarschijnlijk een teken van een diepgaandere onvolkomenheid, misschien zelfs van een slechte inborst die terugging tot haar appeletende voorouder, dat is tenminste wat pastoor Andrew tegen de hem van overheidswege opgelegde therapeut had gezegd. Na die onverkwikkelijke toestand met de priesters en de koorknapen een tijdje terug had Onze-Lieve-Vrouwe van Smarten een paar structurele aanpassingen doorgevoerd in haar programma, zoals wekelijkse workshops Met Jezus naar Wederzijds Goedvinden, een intimiteitencoördinator bij elk biechthokje en verplichte psychoanalyse voor geestelijken bij de onlangs aangestelde parochiepsych. De parochiepsych opperde vaak dat de 'latente vrouwenhaat' van pastoor Andrew jegens mevrouw Barry te wijten was aan 'onderdrukt seksueel verlangen', een diagnose waarmee pastoor Andrew het pertinent oneens was. Hij onderdrukte helemaal niets, hij had voordat hij naar het seminarie ging genoeg vrouwen gehad – drieëndertig om precies te zijn, een voor elk jaar van Jezus' leven. Bovendien betwijfelde hij sterk of zijn mannelijke driften

zouden warmlopen voor mevrouw Barry, die hij zich juist vaak voor de geest haalde om opkomende zondige neigingen te verdrijven.

Vandaag, 1 april, de regenloze piek van het regenseizoen, wilde pastoor Andrew net zijn kantoortje verlaten om een Franse film mee te pakken in de Vintage Bios toen er op zijn deur werd geklopt door de jongste dochter van de familie Flynn: Harper. Hij had haar niet meer in de kerk gezien sinds haar ouders hun huwelijk hadden opengegooid. Pastoor Andrew beschouwde zichzelf als modern, maar de echtelijke 'overeenkomst' van vader en moeder Flynn had niet de experimenteerlust van de swinging sixties en viel ook niet te verklaren vanuit het vrijzinnige, newageachtige poly-'vul maar in'-gedoe, het was eerder een creatieve manier waarop beide echtgenoten elkaar en hun drie dochters konden kwetsen. Harper moest inmiddels twaalf zijn, dacht hij, of dertien.

Harper glipte zijn kantoor binnen. Het glas-in-loodraam wierp de kleuren van de regenboog over haar gezichtje. Haar sproetjes. Haar lichte wipneus. Haar twee vlechten, diep-bruin als een kerkbank. Als een goedverzorgd paard. De drie Flynn-meisjes, Abigail, Louise en Harper, kwamen niet meer naar de mis. Ze waren niet bij de zondagsdienst en sloegen de woensdagse samenkomst in de schoolkapel vaak over. Om hun afwezigheid te rechtvaardigen leverden ze nepbriefjes in van de schoolverpleegster van katholieke meisjesschool Dochters van het Heilig Kruis: kiespijn, vrouwenkwaaltjes, whiplash, zuremelkgerelateerde overmacht. Ze waren onvindbaar bij die voorstelling over de Ark van Noach en werden later ontdekt op de parkeerplaats, een leeuw, een vos en een egel die samen een sigaretje rookten. Ze hadden dit jaar niet meegeholpen bij de voedselinzameling die elke winter in het dorp werd georganiseerd, noch bij de Gelovigen voor Genezing-sponsorloop, de driebeenswedstrijd voor driebe-

nige honden, het Appelhappen voor Autisme of het Naaïen voor Narcolepsie. Er was eigenlijk geen excuus meer om te verzaken nu de kerk ook deed aan digitale overdenkingen. Pastoor Andrew werd behoorlijk opgehemeld om zijn vermogen zich aan te passen aan het digitale tijdperk, om zijn veelzijdigheid waar het op de mis aankwam. Alle gebedshuizen in de stad waren met hun tijd meegegaan – rabbi Hoffman had zelfs een rijdende besnijdenisservice in het leven geroepen: Je Huid Duur Verkopen. Maar van de Flynn-meisjes geen spoor. Pastoor Andrew moest eraan denken hoe dol ze waren geweest op Appelhappen voor Autisme, echt zonde.

‘Ga zitten, Harper.’

Pastoor Andrew gebaarde naar de lege stoel voor zich. Hoewel er in de Bijbel geen toeval bestond, was de langdurige afwezigheid van het gezin nog maar een paar dagen geleden doorbroken door de vader, Bud Flynn, die ook bij hem had aangeklopt en in diezelfde stoel had plaatsgenomen.

‘Ga zitten, Bud,’ had pastoor Andrew gezegd.

‘Meneer pastoor, stel nou dat een vriend van mij erover dacht om, laten we zeggen, zijn verblijf op aarde af te ronden. Hoe zou dat spiritueel gezien uitpakken?’ had Bud gevraagd.

‘Uitpakken?’

‘Ik bedoel, zou hij gegarandeerd naar de hel gaan?’

‘Nou, zelfmoord is een doodzonde. God besluit wanneer het onze tijd is. Om hem dat te ontzeggen is ketterij–’

‘En u weet zeker dat er niets tussendoor glipt? Is het een waterdichte procedure?’

‘Geen speld tussen te krijgen.’

‘Ketterij dus?’

Pastoor Andrew knikte stoïcijns.

‘Dat klinkt ernstig.’

‘Misschien wil je *vriend* deze neiging wat verder onderzoeken?’

‘Ja, misschien.’

Ze hoorden schrill gekrijs van een stuk of wat verwilderde papegaaien. De vogels waren een paar jaar geleden ontsnapt uit de collectie van een rijke verzamelaar van exotische dieren en hadden zich genesteld in de nok van de kerk. Pastoor Andrew had even gehoopt dat de papegaaien de luizen zouden eten, maar ze bleken genoeg te nemen met het opscharrelen van noten, waarvan ze de doppen als pseudo-offergaven op het altaar lieten vallen.

‘Bedankt, meneer pastoor.’

Terwijl Bud Flynn het kantoor ontvluchtte, stopte hij een briefje van vijf en een stempelkaart van Mango Master in de collectemand. Nog één stempeltje en je kreeg een gratis smoothie. Nu nam Harper zijn plaats in, met haar handen in haar schoot. Haar gekreukte blouse viel plat over haar borst; ze was nog niet begonnen aan haar reis van meisje naar vrouw. Maar pastoor Andrew dacht natuurlijk helemaal niet aan Harpers reis van meisje naar vrouw want dat zou verkeerd zijn en ongetwijfeld aanleiding geven tot nadere bezoeken aan de parochiepsych.

‘*Zegen mij Vader want ik heb gezondigd,*’ zei Harper Flynn.

‘Wil je biechten, Harper?’

‘Ja, ik heb het negende gebod overtreden.’

‘Heb je een valse getuigenis afgelegd?’

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik lieg eigenlijk aan één stuk door. Elke dag, een paar keer per dag. Wanneer ik maar kan en ook over dingen die helemaal niet boeien, als mijn vader bijvoorbeeld vraagt wat we op school hebben gegeten, zeg ik pastasalade en fruit, terwijl er kipnuggets met bleekselderij op het menu stond.’

‘Misschien is het goed om na te gaan waar die drang tot verzinnen vandaan komt.’

‘Ik ben een creatieveling.’

‘Laten we iets dieper kijken. Hoe gaat het thuis?’

‘Ik denk dat mijn vader zelfmoord wil plegen.’

‘Waarom zou je dat denken?’

‘Hij heeft op de gezinscomputer “minst pijnlijke manieren om zelfmoord te plegen” opgezocht.’

‘Ik zou graag zien dat jij en je zussen weer naar de mis komen. In tijden van tegenspoed vallen we makkelijker ten prooi aan de duisternis.’

‘We zijn hervormd.’

‘Je zult je vast kunnen vinden in de algemene teneur.’

Harper vond het prettig om te worden aangesproken als een volwassene. Pastoor Andrew kon de radertjes achter haar ogen zien draaien. Dit afvallige meisje riep tedere gevoelens bij hem op.

‘Wacht, ik ben nog niet klaar met biechten.’

Harper haalde een roze e-sigaret uit haar zak en nam een haal. Het ding maakte een prettig knetterend geluidje. ‘Ik steel meneer Friedmans Trizoletin uit de apotheek en verkoop die op school. Soms stook ik fikkies achter de wasserette. Ik ben degene die priester Hayworths bijnaam – priester Gayworth – heeft verzonnen en die is echt aangeslagen. Ik heb aan al mijn vaders werkcontacten een Scandinavische pornovideo gemaaild, het is een heel specifiek genre waarbij allemaal bont komt kijken. Ik heb net op de parkeerplaats een zakmes in een van de banden van het kerkbusje gestoken. Ik heb mezelf Latijn geleerd om de pinkstergelovigen op school dwars te zitten, ik heb met een vergrootglas wondjes gebrand in mijn handpalmen en gezegd dat het stigmata waren. Ik heb op Koreaanse groothandelswebsites substantiële schulden gemaakt op mijn moeders creditcard. Ik heb bij de Snuffel Super een paar muizenvallen gestolen. Wat ik daarmee ga doen, weet ik nog niet. Vorige week heb ik bij de Golden Dragon een kreeft uit het aquarium bevrijd en die in de

badkuip van mijn zussen gelegd. En na tennis heb ik in de kleedkamer Missy's vlecht afgeknipt en die bij haar moeder door de brievenbus gedaan.'

'Dat is een hele waslijst,' zei pastoor Andrew, terwijl hij zijn toon bedaard hield. Hij had altijd al zo zijn vermoedens gehad over de seksuele geaardheid van priester Hayworth, wie niet? 'Maar het is me niet ontgaan dat je dit gesprek opende met je voorliefde voor onwaarheden.'

'U hebt gelijk. Ik heb het allemaal verzonnen om u te stangen.'

'Waarom?'

'Weet ik niet.'

'Je bent wijs voor je leeftijd.'

'Als u me de duimschroeven aandraait...'

'Niemand draait je hier de duimschroeven aan—'

'Als u me de duimschroeven aandraait, zou ik zeggen dat ik me ongelooflijk, verschrikkelijk, stierlijk verveel.'

'Juist. Uit alledaagsheid voortspruitende rebellie.'

'Ik ben slachtoffer van verwaarlozing.'

'We bieden een digitale zondagsschool—'

'Ik wil niet naar digitale zondagsschool.'

Harper zoog aan haar vape.

'Heb je je geloof afgezworen?'

'Ik bezit posttheocratische deugden.'

Wanneer er diepe stilte heerste, zoals nu tussen Harper en pastoor Andrew, zou hij zweren dat hij de oceaan kon horen beuken op de betonnen pier in de Alabaster-haven. Maar gezien de afstand tussen de kerk en de haven was dat natuurlijk onmogelijk. Een illusie van het binnenoor, zoals wanneer je naar een schelp *luisterde*, dacht hij.

'Ga ik nou naar de hel?' vroeg Harper.

'Nee, Harper.'

'Word ik geëxcommuniceerd? In *latae sententiae*?'

‘Dat is niet aan mij.’

‘Dat is letterlijk aan u.’

‘Geef aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is.’ Pastoor Andrew veegde geërgerd een luis weg. Hij had mededogen met de familie Flynn.

Toen hij die middag de kerk verliet, zigzagde pastoor Andrew tussen de banken door, raapte een paar notendoppen op, stopte enkele liedboeken terug in hun hoesjes en leegde de asbakken van de alcoholistenbijeenkomst. Hij sloot de grote deuren af en beende over de parkeerplaats, waar hij knielde en een zakmes uit de linkerachterband van het kerkbusje trok.